

var ham Tak skyldig for Stof til en opsigtsvækkende Artikel. Men nu betragtede han det som sin ligefremme Pligt at bekvemme sig til dette Besøg for at faa den kompromitterende Decimalbrøk rettet hurtigst mulig. Endnu samme Formiddag søgte han derfor Dyhring paa hans private Bopæl, — en elegant Ungkarlejlighed i et af Byens flotteste Kvarterer.

Skønt Klokken var næsten tolv, var Dyhring endnu ikke paaklædt. Hans Husholderske nægtede ham af den Grund hjemme; men Sovekammerdøren blev i det samme aabnet lidt, og Journalistens gyldenblonde Hoved kiggede frem med en Silkepapirspapillot viklet om hver af Mustachespidserne.

„Ah, er det Dem!“ — Tonen lød lidt skuffet — „Naa ja, gaa De kun ind. Min Frisør er i Øjeblikket hos mig. Jeg skal straks være til Tjeneste.“

Per fik god Tid til at se sig omkring i Dyhrings Stuer, om hvis udskejende Luksus der gik saa mange overdrevne Rygter. Elegant var der uimodsigeligt. Silkebetrukne Møbler i Arbejdsværelset ... Gobelinstapet ... Malerier ... Stabler af Bøger og Tidsskrifthefter henkastede paa Stolene. Et Harem af Dameportrætter paa Skrivebordet. — Inde i den tilstødende Spisestue, hvortil Døren stod aaben, saaes et festlig dækket Frokostbord med en skinnende hvid Dug, Vinkaraffe, Blomster og Frugter.

Per kunde ikke lade være med i sit stille Sind at anstille en Sammenligning mellem dette Hjem og sine egne to smaa, mørke Kamre — og han grebes af en ham ellers uvant Utaalmodighed. Der var ikke, fordi han paa nogen Maade misundte et Menneske som Dyhring, der i hans Øjne var en halvt foragtelig Person, en Slags Alfons hos den store Skøge Bysladderer eller den offentlige Mening. Men det harmede ham, at en saadan ussel Avisskriver allerede havde naaet en Uafhængighed og Magtstilling, som han selv endnu kun kunde drømme om.

Endelig kom Dyhring ind: lille og spændstig, — en Taa-gænger — klædt i chokoladefarvede Benklæder, Safians-tøfler og en kort, kraprød Hjemmejakke med sorte Silkeopslag.

„Hvormed kan jeg være Dem til Tjeneste, Hr. Sidenius?“ spurgte han som den, der var vant til at modtage Ansøgere. „Vil De ikke tage Plads.“

Disse to omtrent jævnaldrende unge Mænd, der satte sig